

Gevulde stilte

Ik ontwaak uit mijn slaap door hanengekraai vlak onder mijn raam. Sinds een week woont er een haan in onze tuin.

Op een dag gingen we naar de Boeddha achter in onze tuin en daar liep hij heel parmantig te stappen. Een trotse haan met groene, rode en cognackleurige veren die glansden in de zon.

Hij beschouwde de hele tuin als zijn territorium en sloop weg onder een struik als je te dicht in de buurt kwam.

Nu lig ik te luisteren naar zijn gekraai. Het is nog aardedonker, maar ik hoor hoe zijn roep in de verte beantwoord wordt. Dat gaat zo'n keer of zes heen en weer en ik luister ademloos. Nu zijn ook een paar vogels wakker geworden. De haan heeft er genoeg van, de vogels nemen langzaam over. In maart, april en mei zijn zij de natuurlijke wekker met hun gefluit en gezang. Een stilte gevuld met vreugdekreten over het aanbreken van de nieuwe dag.

Het leven in een klein dorpje, zo dicht in en bij de natuur heeft mij veranderd. Ik heb altijd geweten dat de ruimtelijke omgeving invloed had op mijn bewustzijn. De letterlijke ruimte om mij heen, het kunnen zien van de hemel en de sterren maakt dat mijn bewustzijn veel meer ruimte heeft gekregen. Maar dat is niet het enige. Het is ook vertrouwen. Zoals de seizoenen zich afwisselen en elk voorjaar de knopjes van de bollen en de planten zich weer oprichten, ondanks de min 22 graden die we hier deze winter hebben gehad, dát is pas vertrouwen en groeikracht.

Het verstoren van mijn nachtrust door het hanengekraai maakt me dankbaar dat ik in deze gevulde stilte mag leven.

Ida Guinée woont en werkt in Maria Hoop, centrum voor creativiteit & spiritualiteit

www.madama.nl